

Geneza 11

La începutul capitolului 10, am văzut că capitolele 10 și 11 nu se succed în ordine cronologică, ci că ele aparțin împreună în timp. În capitolul 11 este menționată cauza distribuirii umanității descrisă în capitolul 10: aceasta s-a întâmplat pentru că oamenii au vrut să-și facă un nume complet detașat de Dumnezeu. Dumnezeu răspunde la această aroganță prin încurcarea limbajului și consecințele acesteia.

Turnul Babel

Geneza 11.1-4: Și tot pământul avea o singură limbă și o singură vorbire. Și a fost așa: când au pornit spre răsărit, au găsit o câmpie în țara Șinearului și au locuit acolo. Și au spus unul către altul: „Veniți să facem cărămizi și să le ardem bine!” Și cărămida le-a fost drept piatră și smoala le-a fost drept tencuială. Și au spus: „Veniți să ne construim o cetate și un turn cu vârful până la ceruri; și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe fața întregului pământ!”

Favorizat de limba unificată, poporul pare inițial să fi rămas unit după potop. Ei se deplasează împreună spre est (sau se îndepărtează de est), părăsesc ținutul muntos, pe care s-a așezat corabia și se stabilesc în câmpia din ținutul Șinear¹. Aceste detalii geografice ilustrează declinul moral al acestor oameni. Ei părăsesc apropierea de Dumnezeu și se stabilesc pe terenul jos și confortabil al lumii. Ei fac toate acestea fără Dumnezeu, al cărui Nume nici măcar nu este menționat în primele patru versete. În schimb, se spune de mai multe ori: au mers, au găsit, au zis, să ne, să ne facem ...

În câmpia Șinear, Nimrod își poate realiza cu ușurință planul pentru propriul imperiu (vezi Geneza 10.8-10). Pe lângă limbajul unitar, circumstanțele exterioare sunt și ele favorabile acestui proiect - zona este fertilă, iar cu argilă și smoală există material de construcție potrivit (versetul 3).

Ei decid să construiască împreună o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă până la cer. Procedând astfel, poporul urmărește o dublă intenție:

1. ei vor să-și facă un nume și
2. să împiedice ca ei să fie împrăștiați pe tot pământul.

Prima intenție dezvăluie motivul lor interior: Ei sunt preocupați în întregime de ei înșiși și de propria lor onoare. Aceasta este o trăsătură caracteristică a Babilonului din întreaga Biblie. Multe secole mai târziu, când Dumnezeu i-a dat lui Nebucadnețar stăpânirea marelui imperiu babilonian, aceasta l-a determinat pe Nebucadnețar să-și atribuie toată onoarea și gloria. „Nu este acesta Babilonul cel mare, pe care l-am construit eu pentru casa împărăției, prin tăria puterii mele și spre gloria măreției mele?” (Daniel 4.30). Aceasta nu se va schimba nici în viitor.

¹ Șinear este numele vechi al zonei care a fost numită mai târziu Babilonia sau Caldeea. Această zonă era situată pe cursul inferior al râurilor Eufrat și Tigru, între orașul irakian de astăzi Bagdad și Golful Persic. Ținutul Șinearului a fost, de asemenea, leagănul idolatriei (vezi Zaharia 5.11; Iosua 24.2) și patria magilor și a preoților demonici (vezi Daniel 2.2).

Despre sistemul religios stricat al Babilonului se spune în Apocalipsa 18.7: „Pe cât s-a glorificat și a trăit în lux”.

Comportamentul plin de încredere în sine al oamenilor din ținutul Șinear este foarte diferit de comportamentul lui Set la sfârșitul capitolului 4. Set era conștient de faptul că era o ființă umană slabă și cu defecte și de aceea i-a dat fiului său numele Enos (ființă umană slabă sau decăzută). Mai mult, în zilele lui, oamenii au început să cheme Numele DOMNULUI. Aici, dimpotrivă, ei vor să-și facă un nume și să-L lase pe Dumnezeu complet la o parte.

A doua intenție este mai mult un motiv extern - ei vor să evite să fie împrăștiați pe tot pământul. Prin aceasta sunt neascultători de Dumnezeu, care le poruncise lui Noe și fiilor săi să umple pământul după potop (Geneza 9.1,7). Dar la scurt timp după potop, oamenii nu mai întreabă care sunt gândurile lui Dumnezeu. Ei se străduiesc să obțină unitate și putere și se unesc pentru a atinge împreună acest scop. Așa a luat naștere prima asociație cu omul în centrul ei. Până în prezent, există multe astfel de asociații în toate domeniile societății pentru a promova interesele și bunăstarea oamenilor, independent de Dumnezeu. Omul păcătos are încă tendința de a se considera pe sine și convingerile sale ca fiind măsura tuturor lucrurilor și de a dori să le transforme în standard pentru ceilalți. Să ne gândim, de exemplu, la probleme precum „căsătoria pentru toți”, „integrarea dimensiunii de gen” și „schimbările climatice”.

Judecata încurcării limbilor

Geneza 11.5-9: Și DOMNUL a coborât ca să vadă cetatea și turnul pe care-l construiau fiii oamenilor. Și DOMNUL a zis: „Iată, ei sunt un singur popor și toți au o singură limbă; și iată ce încep să facă! Și acum nu vor fi împiedicați în nimic din ce au de gând să facă. Haidem să coborâm și să le încurcăm limba acolo, ca să nu înțeleagă unul limba celuilalt”. Și DOMNUL i-a împrăștiat de acolo pe fața întregului pământ. Și au încetat să construiască cetatea. De aceea i s-a pus numele Babel, pentru că DOMNUL a încurcat acolo limba întregului pământ. Și de acolo DOMNUL i-a împrăștiat pe fața întregului pământ.

Dumnezeu nu poate tolera aroganța oamenilor. În Proverbele 8.13 se spune că Dumnezeu „urăște mândria și îngâmfarea și calea rea și gura înșelătoare”. Așa că El intervine aici și vine să analizeze situația. Aceasta este remarcabil. Avea Dumnezeu nevoie să vadă situația la fața locului? Nu, pentru că El este omniscient și omniprezent. Dar, coborând, El le arată clar oamenilor că El judecă în mod corect. În aceasta recunoaștem un principiu important: dacă trebuie să facem o judecată sau să luăm o decizie - de exemplu, în cazul răului revelat în rândul poporului lui Dumnezeu - este necesar să examinăm cu atenție chestiunea la fața locului, pentru a nu face o judecată pripită și posibil greșită. Este vorba de a examina și de a cerceta cu atenție (vezi și Deuteronomul 13.13-16; 17.2-7). Aceasta se aplică nu numai în cazurile menționate mai sus, ci și înainte de a transmite ceva ce am auzit. Dacă verificăm în prealabil cu atenție dacă este adevărat, nu vom contribui la transmiterea unor lucruri false.

Domnul nu are în vedere aici doar situația actuală, ci prevede și unde vor duce acțiunile egoiste și nelegiuite ale omului, dacă nu li se opune rezistență (versetul 6). Cele două cuvinte „veniți să” ale omului (versetele 3,4) sunt urmate acum de un „haidem să” din partea lui Dumnezeu. El coboară pentru a încurca limbajul omenirii. Aceasta întrerupe deodată planul comun al omului. Ei nu mai pot continua să construiască și sunt împrăștiați pe tot pământul (versetul 8). Este exact ceea ce poporul a vrut să prevină prin acțiunile sale. Dumnezeu Își atinge întotdeauna scopul cu planurile Sale!

Capitolul 11

Cât de mare este contrastul dintre acțiunile și intențiile poporului din ținutul Șinar și lucrarea lui Dumnezeu în Adunare. Babel a fost construit de oameni neevlavioși din cărămizi de lut fragile, făcute de ei înșiși. Clădirea lui Dumnezeu, dimpotrivă, este făcută din pietre vii (1 Petru 2.5) și este zidită pe Hristos, Stânca (Matei 16.18). În Adunare, Dumnezeu a unit oameni din toate popoarele și limbile: „Pentru că noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi, și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12.13). Acolo, Hristos este punctul de strângere pentru toți și Cel căruia I se dă toată cinstea.

Există, de asemenea, un mare contrast cu momentul în care Domnul Isus va apărea în putere și glorie pentru a-Și instaura Împărăția aici pe pământ. Profetul Daniel relatează: „Am privit în viziunile de noapte și, iată, Unul ca un Fiu al Omului venea cu norii cerurilor; și s-a apropiat de Cel Bătrân de zile și L-au adus înaintea Lui. Și I s-a dat stăpânire și glorie și o împărăție, pentru ca toate popoarele, națiunile și limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire eternă, care nu va trece, și împărăția Lui nu va fi nimicită” (Daniel 7.13,14). Diferitele popoare și limbi vor fi încă acolo, dar unite într-o armonie binecuvântată în jurul Domnului Isus ca centru al gloriei și puterii. Numai în veșnicie vor dispărea toate diferențele, când Dumnezeu va fi totul în toți și va locui la oameni.

Evenimentele din prima parte a Genezei se încheie cu Turnul Babel și cu încurcarea limbilor care a urmat. Este un final trist. Dar Dumnezeu nu renunță la om. El are întotdeauna o cale de ieșire. Când oamenii se îndepărtează de El și se întorc la idoli, El cheamă un descendent al lui Sem din rândul națiunilor idolatre pentru a face un nou început cu el - Avram, la care duc genealogiile din a doua parte a capitolului 11.

Urmașii lui Sem

Geneza 11.10-26: Aceștia sunt urmașii lui Sem: Sem era de o sută de ani și a născut pe Arpașad, la doi ani după potop. Și după ce a născut pe Arpașad, Sem a trăit cinci sute de ani; și a născut fii și fiice.

Și Arpașad a trăit treizeci și cinci de ani și a născut pe Șelah. Și după ce a născut pe Șelah, Arpașad a trăit patru sute trei ani; și a născut fii și fiice.

Și Șelah a trăit treizeci de ani și a născut pe Eber. Și după ce a născut pe Eber, Șelah a trăit patru sute trei ani; și a născut fii și fiice.

Și Eber a trăit treizeci și patru de ani și a născut pe Peleg. Și după ce a născut pe Peleg, Eber a trăit patru sute treizeci de ani; și a născut fii și fiice.

Și Peleg a trăit treizeci de ani și a născut pe Reu. Și după ce a născut pe Reu, Peleg a trăit două sute nouă ani; și a născut fii și fiice.

Și Reu a trăit treizeci și doi de ani și a născut pe Serug. Și după ce a născut pe Serug, Reu a trăit două sute șapte ani; și a născut fii și fiice.

Și Serug a trăit treizeci de ani și a născut pe Nahor. Și după ce a născut pe Nahor, Serug a trăit două sute de ani; și a născut fii și fiice.

Și Nahor a trăit douăzeci și nouă de ani și a născut pe Terah. Și după ce a născut pe Terah, Nahor a trăit o sută nouăsprezece ani; și a născut fii și fiice.

Și Terah a trăit șaptezeci de ani și a născut pe Avram, pe Nahor și pe Haran.

După capitolul 10.21-29, generațiile lui Sem sunt enumerate aici pentru a doua oară. O comparație a celor două genealogii arată că aici se pune un accent ușor diferit, deoarece este introdus Avram. În timp ce relatarea din capitolul 10 se concentrează asupra familiei lui Iocan din rândul descendenților lui Heber, linia din capitolul 11.17 se ramifică spre celălalt fiu al lui Heber, Peleg, din ai cărui descendenți apare apoi Avram. Numele menționate aici se regăsesc și în genealogia Domnului Isus din Luca 3.3-5.

Comparația cu genealogia lui Adam din capitolul 5 este de asemenea interesantă:

- Ambele linii includ 10 generații (de la Adam la Noe și de la Sem la Avram).
- Ambele linii arată linia de binecuvântare.
- Ambele linii se încheie în mod similar (Geneza 5.32; 11.26): este menționată vârsta tatălui, iar dintre cei trei fii, în ambele cazuri nu cel mai mare este menționat primul, ci cel care primește atenția deosebită a Domnului.
- Ambele linii se încheie cu un om căruia Dumnezeu I se revelează și cu care începe o nouă eră (Noe, Avram).
- În capitolul 11 lipsesc cuvintele remarcabile din capitolul 5 „și a murit”. Întotdeauna se spune „a trăit și a născut”.
- Persoanele menționate în capitolul 11 nu au trăit la fel de mult ca oamenii menționați în Geneza 5. Mai ales începând din zilele lui Peleg, vârsta lor s-a redus semnificativ.

Această genealogie este mai mult decât o simplă listă de nume. Ea arată modul în care Dumnezeu Își îndeplinește promisiunile. Dumnezeu promisese „seminței femeii” că ea îl va învinge pe satan și va aduce mântuirea (Geneza 3.15). Noe profetise că Dumnezeu va binecuvânta lumea prin seminția lui Sem, strămoșii poporului Israel (Geneza 9.26-27). Aici vedem cum Dumnezeu duce linia lui Sem până la Avraam, cu care El continuă apoi să trateze.

Famiiliile lui Terah

Geneza 11.27-32: Și aceștia sunt urmașii lui Terah: Terah a născut pe Avram, pe Nahor și pe Haran. Și Haran a născut pe Lot. Și Haran a murit în fața tatălui său Terah, în țara lui de naștere, în cetatea Ur a caldeenilor. Și Avram și Nahor și-au luat soții. Numele soției lui Avram era Sarai și numele soției lui Nahor era Milca, fiica lui Haran, tatăl Milcâi și tatăl Iscâi. Și Sarai era sterilă: nu avea copii. Și Terah a luat pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, și pe Sarai, nora sa, soția fiului său Avram; și au ieșit împreună din cetatea Ur a caldeenilor, ca să meargă în țara Canaanului. Și au venit până la Haran și au locuit acolo. Și zilele lui Terah au fost două sute cincini ani; și Terah a murit în Haran.

Construirea turnului Babel arată că și Sem și urmașii săi s-au îndepărtat de Dumnezeu. Și ei au vrut să-și facă un nume și au ajutat la construirea turnului Babel. Dar nu numai atât, ei au devenit și idolatri! Însă aceasta este menționat abia în ultimul capitol al cărții Iosua: „Părinții voștri, Terah, tatăl lui Avram și tatăl lui Nahor, au locuit în vechime dincolo de râu și au slujit altor dumnezei” (Iosua 24.2). În acest pasaj este menționată pentru prima dată idolatria în Biblie, dar fără a se da mai multe detalii despre când anume și cu cine a început. Eșecul și depravarea omului s-au arătat relativ curând după judecata prin potop și chiar a înaintat cu pași mari. Ei au uitat de Dumnezeul lor, care Se legase cu ei ca „Dumnezeul lui Sem” (Geneza 9.26) și s-au îndreptat spre idoli morți - o insultă teribilă la adresa lui Dumnezeu.

Capitolul 11

Dar Dumnezeu, în harul Său nemărginit, nu renunță la om. El cheamă un singur individ din mulțimea de oameni fără Dumnezeu și îl pune deoparte pentru El Însuși - un principiu pe care Dumnezeu l-a urmat din acele zile până în prezent. Pentru a-Și face un popor pentru Sine, în harul Său suveran El îl alege pe Avram ca strămoș.

Înainte ca istoria propriu-zisă a lui Avram să înceapă în capitolul 12, versetele de încheiere ale capitolului 11 prezintă familia lui Terah, din care descinde Avram. Ca și în cazul fiilor lui Noe, nu fiul cel mare al lui Terah este menționat primul, ci cel care înseamnă cel mai mult pentru Dumnezeu - Avram².

Evident, Haran era fiul cel mai mare al lui Terah, deoarece Nahor, fratele său, a avut ca soție o fiică a lui Haran (versetul 29). Haran, fratele cel mai mare al lui Avram, a murit tânăr în Ur, în Caldeea, chiar înaintea tatălui său, Terah. Lot, fiul lui Haran, era deci pe jumătate orfan și poate că din acest motiv a fost luat de Avram cu el.

În afară de bărbații din familia lui Terah, sunt menționate și trei femei. Sarai, soția lui Avram și, de asemenea, sora sa vitregă (vezi Geneza 20.12), este menționată prima. Apoi este menționată Milca, soția lui Nahor și fiica lui Haran. Ea a devenit mama a opt fii, inclusiv a lui Betuel, tatăl lui Laban și al Rebecăi (Geneza 22.20-23). Nu mai este menționată Isca, o altă fiică a lui Haran. În ceea ce o privește pe Sarai, se adaugă în mod explicit că era stearpă, în timp ce Milca, cumnata ei, avea deja copii. Aceasta nu era ușor pentru Sarai. Dar Dumnezeu a vrut să-Și arate puterea prin ea, pentru a scoate din ea sămânța care va fi o binecuvântare pentru toate națiunile.

Ultimele două versete ale capitolului relatează cum Terah părăsește cetatea Ur din Caldeea împreună cu fiii săi Avram și Lot pentru a merge în țara Canaan. Cu toate acestea, ei nu ajung acolo, ci se stabilesc pe drum în Haran, unde Terah moare în cele din urmă. Aceste versete vin cronologic după capitolul 12.1-3. Aceasta este scos în evidență de cuvintele lui Ștefan în fața sinodului iudaic din Faptele apostolilor 7.2-4: „Frați și părinți, ascultați! Dumnezeul gloriei S-a arătat părintelui nostru, Avraam, când era în Mesopotamia, mai înainte de a locui el în Haran, și i-a zis: «Ieși din țara ta și din rudenia ta și intră în țara pe care ti-o voi arăta». Atunci, ieșind din țara caldeenilor, a locuit în Haran și, de acolo, după ce a murit tatăl său, l-a strămutat în țara aceasta în care locuiți voi acum.”

Nu Terah, ci Avram a fost chemat de Dumnezeu și i s-a cerut să se despartă de rudele sale și să se mute în țara pe care Dumnezeu voia să i-o arate (vezi și Neemia 9.7). Aceasta necesita o mare credință, pe care Avraam se pare că nu a avut-o imediat în totalitate. Evident, legăturile naturale de familie erau încă prea puternice, pentru ca el să se supună pe deplin chemării lui Dumnezeu. Abia când Terah a murit în Haran, Avram a mers mai departe până când a ajuns în țara Canaan (Geneza 12.4,5).

Legăturile de familie ne pot împiedica și pe noi să-L urmăm pe Domnul în mod consecvent și cu devotament deplin. În Luca 14.26, Domnul vorbește despre aceasta în legătură cu cerințele pentru o adevărată ucenicie: „Dacă vine cineva la Mine și nu-și urăște tatăl, și mama, și soția,

² Terah a murit la vârsta de 205 ani (Geneza 11.32). În acel moment, Avram avea 75 de ani (Geneza 12.4). Prin urmare, Terah avea 130 de ani când s-a născut Avram. Fratele mai mare al lui Avram s-a născut când Terah avea 70 de ani și a început să aibă copii (Geneza 11.26).

Capitolul 9

și copiii, și frații, și surorile, și chiar propria sa viață, nu poate fi ucenic al Meu”. Ne cere Domnul prin aceste cuvinte să ne urâm în mod activ rudele sau să disprețuim relațiile naturale? Nu, pentru că aceste relații sunt date de Dumnezeu. Mai mult, a fi „fără dragoste firească” este tocmai o caracteristică negativă a zilelor din urmă (2 Timotei 3.3). Aceste cuvinte înseamnă că Domnul trebuie să ocupe primul loc în inimile și afecțiunile noastre. Trebuie să-L iubim pe El mai mult decât pe oricine altcineva și mai mult decât pe noi înșine.

Pot exista și alte lucruri în viața noastră care ne împiedică să ne trăim chemarea cerească. Trebuie să învățăm să aplicăm moartea asupra acestor lucruri și asupra a tot ceea ce este din carne. Avram a învățat aceasta în trei moduri:

1. tatăl său a murit,
2. propriul său trup era mort,
3. fiul său Isaac trebuia să moară (spiritual).

Așadar, este important și pentru noi să înțelegem că am murit împreună cu Hristos față de păcat și față de lume (Romani 6.2; Galateni 6.14). Dacă facem aceasta, putem umbla vrednici de chemarea cu care am fost chemați (compară cu Efeseni 4.1). Atunci experimentăm cât de binecuvântat este să urmăm vocea Domnului în viața noastră, așa cum a făcut Avraam în restul istoriei sale.

Încheiere

Primele 11 capitole reprezintă o introducere impresionantă la prima carte a lui Moise, dar și în întreaga Biblie. Cuvintele „la început”, cu care începe Cuvântul lui Dumnezeu, sunt ca o cheie care deschide ușa către multe teme importante din aceste capitole. Printre multe alte lucruri, am văzut începutul a următoarelor lucruri:

- universului (1.1)
- omului (1.27)
- căsătoriei (2.24)
- păcatului (3.6)
- profeției biblice (3.15)
- familiei (4.1,2)
- jertfelor (4.4)
- morții (4.8)
- guvernării omului (9.1-6)
- națiunilor și popoarelor (10)
- diferitele limbi (11.7-9)
- urmașilor lui Sem, poporul Israel (11.10-12.2)

Ne minunăm de măreția, atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu care Se revelează în aceste capitole. Aceasta ne motivează să urmărim temele prezentate la începutul acestor capitole în restul Bibliei și să explorăm întregul Cuvânt al lui Dumnezeu. Dar, mai presus de toate, dorim să fim impresionați de faptul că Creatorul și Susținătorul universului, care cunoaște sfârșitul de la început, a intrat într-o relație tocmai cu noi oamenii, și nu S-a lăsat descurajat de căderea în păcat. Ce har este faptul că L-a dat pe Fiul Său ca jertfă pentru păcat, ne-a făcut copiii Săi și ne-a chemat să-L urmăm pe Domnul Isus! Despărțiți de lume, asemenea lui Enoh, Noe și Avraam, dorim să trăim o viață spre gloria lui Dumnezeu.

Bibliografie

În alcătuirea acestei cărți, m-am inspirat, printre altele, din următoarele comentarii și prelegeri biblice:

- Briem, Christian: Vortragsserie „Es werde Licht“
- Darby, John Nelson: Das erste Buch Mose (Synopsis)
- Drücke, Stefan: Vortragsserie „Biblische Urgeschichte“
- Grant, Frederik W.: Das erste Buch Mose im Licht des Neuen Testaments
- Henderson, George: Studies in the book of Genesis
- Hole, F. B.: Genesis
- Kelly, William: In the beginning
- Kelly, William: The early chapters of Genesis
- Mücher, Werner: Schöpfung und Sündenfall
- Ouweneel, W. J.: Gedanken zum Schöpfungsbericht